

Farní měsíčník

Červenec - srpen 2026 ● číslo 7-8 ● 31. ročník

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava ● Brumov-Bylnice ● Sv. Štěpán ● Sidonie

„Odpočívej v létě nejen ve stínu stromů, ale i v Boží přítomnosti.“

DESATERO NA PRÁZDNINY

Skončil školní a katechetický rok a začínají prázdniny a dovolené. Těšíme se na ně. Všichni odpočinek potřebujeme, i když víme, že odpočinek není náš konečný cíl. Naše duše může být unavená nejen z práce, ale i z odpočinku. I on musí mít svůj správný čas, způsob a míru. Jako Bůh „přestal sedmý den konat veškeré své stvořitelské dílo“ (Gn 2,2) a „odpočinul si“, tak i život člověka má rytmus práce a odpočinku. Je-li ale za námi kus práce, náročná cesta všedními dny, je třeba si dopřát chvíle bez starosti a vypětí, trochu příjemných zážitků pro duši a tělo, nějaké dny oddechu v lůně přírody, abychom nahlédli do Boží pokladnice moudrosti v přírodě a také v Písmu svatém. A tak na ces-

tu malé desatero na prázdniny, nejen pro děti:

1. Na dva měsíce opustíš školu, ale nepouštěj Boha.
2. Nezapomeň si na cesty vzít všechny potřebné věci, ale přibal i modlitbu.
3. Obuj si boty, které ti vydrží na cestu do kostela.
4. Chod' po všech křižovatkách a cestičkách, ale nezapomeň na cesty Boží.
5. Smetí dávej do odpadkových košů, hříchy zahod' ve zvědnici.
6. Na cestě neházej kameny, ale úsměvy.
7. Až si nasadíš sluneční brýle, ať ti nezacloní Boha, vnímej vše, co Bůh stvořil.
8. Nasyť žaludek, nenech však hladovět od modlitby svoji duši.

9. Chod' nejen podle turistických značek, ale i podle Božích přikázání.

10. Naslouchej a vyprávěj si s druhými, co jsi prožil, a nezapomeň Bohu poděkovat.

Přeji všem krásné prožití prázdnin a dovolených.

K tomu vám žehná P. Richard

DUCHOVNÍ SLOVO

NEPROŽÍT SVŮJ ŽIVOT JAKO NEŘÍZENÁ STŘELA

Když zapadlo slunce, přinášeli k Ježíšovi nemocné a posedlé. Celé město se shromáždilo u dveří. I uzdravil mnoho nemocných a vyhnal mnoho zlých duchů. Brzo ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven, zašel si na opuštěné místo a tam se modlil. Šimon se svými druhy se pustili za ním. Našli ho a řekli mu: „Všichni tě hledají!“ Procházel celou Galileji, kázal v jejích synagogách a vyháněl zlé duchy. (Srov. Mk 1,29-39)

Ježíš má práce „nad hlavu“. Není mu totiž lhostejná žádná lidská nouze. Nenechává se ale strhnout k aktivismu, nevykonává své poslání takřikajíc jako „neřízená střela“. V jeho všedním dni má proto své pevné místo modlitba. V setkávání s Otcem čerpá síly a nasměrovává smysluplně svůj život a činnost. Ježíš říká: „Sám od sebe nemohu dělat nic.“

Když ani sám Ježíš „sám od sebe nemůže dělat nic“, jak by se to mohlo povést nám? Nechceme-li být tedy ducha-prázdnými aktivisty a „neřízenými střelami“, investujme do modlitby. V modlitbě čerpáme sílu a chuť k životu, v modlitbě se otevíráme Božímu dobrému vedení. V modlitbě rozmlouváme s Bohem a nasloucháme mu. V modlitbě mu sdělujeme nejvnitřnější hlubiny svého srdce. Jak se ale modlit? Je tolik způsobů modlitby, kolik je lidí. V první řadě je dobré se učit rozmlouvat s Bohem během celého dne. Je dobré naučit se být celý den před jeho láskyplným pohledem. A až pak je dobré hledat nejvhodnější formy modlitby. Ježíš říká: „Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete dělat nic.“ (Jan 15,5)

Pastorace.cz

PŘÁNÍ NA PRÁZDNINY

Milí farníci,
přejeme vám prázdniny naplněné pokojem, bezpečím, vděčností a krásnými okamžiky. Ať si v letních dnech najdete čas na načerpání nových sil, na setkání s blízkými i na chvíle ticha a pokoje.

Ať nás Pán na přimluvu své Matky provází a chrání na všech cestách. Ať je s námi při každém putování, návratech domů i ve všech chvílích odpočinku.

Krásné prázdniny a šťastné cesty!

S přáním všeho dobrého.

Kněží mariáni a redakce Fm

NAŠE FARNOST DNES

Z FARNÍCH MATRIK – ČERVEN 2026

Sezdání byli:

Vojtěch Strnka a Andrea Miklasová
(Bylnice)
Filip Karbus a Soňa Kostková
(Sv. Štěpán)

Pohřbeni byli:

Josef Lysák (84 let)
František Macháč (86 let)
Pavel Remeš (52 let)
Anežka Bačová (90 let)

Bylo:

- Slavnost Těla a krve Páně
- Průvod Božího Těla
- Den pro rodinu na hradě Brumov
- Slavnost Nejsvětějšího Srdce Páně
- Fatimská pobožnost
- Večer milosrdenství
- Slavnost sv. Petra a Pavla

Bude:

- V prázdninovém čase středeční mše sv. v 7. 30 hod.
- 5. 7. mše sv. v 15. 00 hod. u kapličky sv. Cyrila a Metoděje na Březové
- 13. 7. Fatimská pobožnost v 16. 00 hod.
- 17. – 19. 7. pěší pouť na Svatý Hostýn
- 26. 7. mše sv. v 15. 00 hod. u kapličky sv. Anny
- 26. 7. Večer milosrdenství u kapličky sv. Anny
- 2. – 8. 8. Farní tábor
- 6. 8. Svátek Proměnění Páně
- 13. 8. Fatimská pobožnost v 16. 00 hod.
- 15. 8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie – mše sv. v 7. 30 a 9. 00 hod.
- 28. 8. – 30. 8. pěší pouť na Butkov
- 1. 9. v 18. 00 hod. mše sv. na zahájení školního a katechetického roku
- 6. 9. „Dožínky“ při mši sv. v 10. 30 hod.

VIGILIE

Dne 23. 5. jsme v kostele sv. Václava prožili Svatodušní vigílii. Našimi hosty byli o. Branislav Kožuch a Braňo Letko. Děkujeme za krásné společenství, povzbuzující slova, modlitbu chval i společně strávený čas v Boží přítomnosti.

Večer jsme zakončili adorací před Nejsvětější svátostí oltární, v tichu a modlitbě jsme svěřovali své životy i celou naši farnost působení Ducha Svátého. Kéž plamen jeho lásky a darů stále hoří v našich srdcích.

Při odchodu jsme se ještě mohli občerstvit. Děkujeme všem, kteří se podíleli na přípravě agapé, organizaci celé akce i vytvoření příjemné a přátelské atmosféry.

Fm

OHLÉDNUTÍ ZA 1. SV. PŘIJÍMÁNÍM

Dne 24. 5. se v naší farnosti slavila významná událost – děti poprvé přistoupily ke svatému přijímání a přijaly do svých srdcí Ježíše. Tento slavnostní den byl naplněn radostí, modlitbou a vděčností. Přejeme jim, aby je Boží

láska provázela každý den, aby rostly ve víře, naději a lásce a aby si radost z tohoto výjimečného dne uchovaly po celý život.

Děti se na své první svaté přijímání připravovaly po celý rok. Společně navštívily krásné poutní místo Velehrad, kde prožily chvíle modlitby a společenství. Po slavnosti prvního svatého přijímání pak po celý „bílý týden“ věrně přicházely na mši svatou, aby děkovaly za dar Eucharistie a dále prohlubovaly svůj vztah s Ježíšem.

Fm

Velehrad

Bílý týden

1. sv. přijímání 2026 Brumov-Bylnice

KOSTEL SV. VÁCLAVA

MODLITBA: STRATEGICKÁ ZBRÁNĚ RODIČŮ

Jako rodiče se musíme modlit za své děti neustále. A za co se můžeme modlit? No, za všechno, ale pokud potřebujete nějaké konkrétní příklady, několik jich uvádíme: Modlete se za duchovní růst svých dětí. Modlete se za rozvoj jejich charakteru a za jakékoli jejich charakterové vady. Modlete se rovněž za jejich názory a postoje vůči sobě samým, za jejich schopnost odolávat pokušení a zvládat každodenní těžkosti. Modlete se za to, jaké budou mít kamarády, za jejich ochranu, až budou chodit s chlapcem nebo dívkou, za moudrost při vybírání budoucího životního partnera. Především ale Boha za každé své dítě chvalte, chvalte ho za to, jaké je a co z něj bude. Někdy rodiče při modlitbách ztrácejí odvahu. Jejich děti mají stále problémy a rodiče si myslí, že Bůh na jejich modlitby neodpovídá. My rodiče musíme protříbit své představy o modlitbách, protože teprve při pohledu na duchovní realitu porozumíme, že naše modlitby nejsou nástrojem k ovládnutí Boha. Je tomu přesně naopak. Bůh prostřednictvím našich modliteb proměňuje nás: proměňuje naše myšlení, aby naše vůle byla shodná s Jeho; tříbí naši duši do podoby svého charakteru. Když se rodiče v pravdě modlí za své potomky, spojují svými modlitbami svou duši i duše svých dětí v tajemství, které podivuhodným způsobem prohlubuje život každého z nich. Hospodinovo mlčení je často znamením, že přijde slavnější odpověď. Oswald Chambers vysvětluje: Po některých modlitbách neuslyšíte nic víc než ticho, protože jsou chybné, u jiných proto, že jsou větší, než dokážeme pochopit. Pro některé z nás to bude

úžasný okamžik, až staneme před Bohem a zjistíme, že modlitby, které jsme kdysi dávno předkládali Bohu a o nichž jsme si mysleli, že nebyly vyslyšeny, byly vyslyšeny podivuhodným způsobem, a že Hospodinovo mlčení bylo znamením odpovědi. Někdy se rodiče ptají: „Za co přesně bychom se měli modlit, když se modlíme za své děti?“ Uvedu několik témat od autorek knihy *How to Pray for Your Children* (Jak se modlit za své děti).

1. Aby byl v našich dětech formován Kristus. (viz Galatským 4,19)

2. Aby naše děti – símé spravedlnosti – byly vysvobozeny od zlého. (viz Přísloví 11,21; Matouš 6,13)

3. Aby sám Pán naše děti vyučoval a aby rostl jejich pokoj. (viz Izajáš 54,13)

4. Aby se naučily rozlišovat dobré od zlého a aby před Bohem měly čisté svědomí. (viz Židům 5,14; 1. Petrova 3,21)

5. Aby Boží zákony byly v jejich srdcích a v jejich myslích. (viz Židům 8,10)

6. Aby si vybíraly přátele, kteří jsou moudří, nikoli hlupáky, sexuální zvrácené osoby, opilce, modláře, pomlouvače, podvodníky. (viz Přísloví 13,20; 1. Korintským 5,11)

7. Aby si uchovaly sexuální čistotu a zůstaly paní či pannami pro svého životního partnera. Proste Boha o milost, aby v nich potvrzoval toto odhodlání. (viz Efezským 5,3, 31-33)

8. Aby ctily své rodiče. (viz Efezským 6,1-3)

Z knihy: Průvodce křesťanským rodičovstvím

SVĚCENÍ A INSTALACE OLTÁŘE

PODĚKOVÁNÍ

Milí farníci, víc jak po dvou letech se nám vrátil zrestaurovaný oltář. Tímto bych vám všem chtěl upřímně poděkovat za dvouleté přispívání, ať už při nedělních sbírkách nebo individuálně. Přispěli také rodáci ze zahraničí. Díky zastupitelům města Brumova-Bylnice i zlínskému kraji za dotace na restaurování oltáře. Velké poděkování též patří restaurátorům MgA. Kateřině Čihákové Myškové a Mgr. Monice Wolfové. Vzhled oltáře byl obnoven do jeho původní podoby, která sahá až do 17. století. Díky této podpoře se podaří obnovit lesk této cenné kulturní památky pro další generace. Věřím, že se vám náš obnovený oltář líbí.

Rekapitulace finančních prostředků na restaurování oltáře:

Konečná cena oltáře 2. 589 097 Kč

Příjem finančních prostředků:

● Sbírký v kostele

588 805 Kč

● individuální dary jednotlivců a firem

264 000 Kč

● Dotace města v r. 2025-2026

1.200 000 Kč

● Dotace Zlínského kraje r. 2024-2025

540 395 Kč

HISTORIE KOSTELA SV. VÁCLAVA V BRUMOVĚ-BYLNICI

Existence naší farnosti je písemně potvrzena v listině datované 19.4.1342 Karlem markrabětem moravským, pozdějším Karlem IV. – králem českým a císařem římským.

Přesné datum vzniku kostela není známo, ale předpokládá se, že někdy ve 12. století byl vystavěn dřevěný kostel, později, ve 14. – 15. století, postaven kostel zděný ve slohu časně gotickém. Na počátku 16. století se prováděla velká oprava kostela, místo věže dřevěné nad novým vchodem byla postavena mohutná věž ze zdiva a kostel byl opatřen kůrem. Obnovený chrám byl nově vysvěcen v roce 1511. Ve 2. polovině 17. století byly k chrámové lodi přistavěny 2 kaple – nejprve severní (Brumovská) a pak jižní (Bylnická). V roce 1776 byla zvýšena věž do nynější podoby. Na začátku 19. století bylo rozšířeno kněžiště a zvětšeny obě kaple, přistavěna sakristie. Velký zvon je z r. 1713, menší zvony ze začátku 20. století.

Pod kostelem jsou 3 krypty, do kterých se pohřbívalo do poloviny 18. století. Nyní jsou zazděny.

Pokud jde o interiér kostela, památkově chráněná je barokní dubová kazatelna z r. 1672 a varhany z r. 1729, které byly opravovány na začátku a na konci 20. století.

Sv. Václav je ztvárněn v kostele 3x: především je to obraz na hlavním oltáři z r.1841 – představuje zavraždění sv. Václava (autor Jan Baptista Metzler z Vídně); obraz sv. Václava je také v Byl-

nické kapli a u vchodu pod věží je starobylá kamenná socha sv. Václava datovaná r. 1217.

Na stropě nedávno opravovaných kaplí jsou renovované fresky Nanebevzetí P. Marie a Nanebevstoupení Páně v kapli Bylnické. Fresky – obrazy svatých jsou také na stropě hlavní lodi. Na zdi kněžiště je vzácný obraz vídeňského malíře Reinera z r. 1896 Poslední večeře Páně. V Bylnické kapli upoutá pozornost do zdi zasazený náhrobek Jana Adama z Lomnice s náhrobkem jeho sestry Maruše a syny Jana Adama – pocházejí ze 16. století a mají staré české nápisy. Kde byly náhrobky původně, nelze přesně zjistit, jakož i jiné údaje, protože velký požár v r. 1750 zničil téměř celé město i farní matriky a archiv. Potom v r. 1760 vyhořel i hrad a shořel i hradní archiv.

Z brumovské fary se zachránila velice vzácná matrika z r. 1634, v níž je zapsáno 16.4. 1679 narození - Jana Jiřího Ignáce Středovského – historika Moravy a ochránce českého jazyka.

Údaje čerpány z materiálů sepsaných kronikářem města panem Františkem Sábou.

SVĚCENÍ SOCHY A ČTYŘKOLKY VE SV. ŠTĚPÁNĚ

V neděli 31. května se u kapličky ve Sv. Štěpáně uskutečnila slavnost svěcení zrekonstruované sochy sv. Jana Nepomuckého. Po rekonstrukci se tak ke kapličce vrátila důstojná připomínka tohoto českého světce, patrona a ochránce před povodněmi. Socha bude nejen ozdobou tohoto místa, ale také pozváním k zastavení, modlitbě a zamyšlení.

Součástí setkání byla také májová pobožnost věnovaná všem maminkám a babičkám u příležitosti květnového Dne matek. Otec Richard při této příležitosti vyprošoval Boží požehnání

pro všechny rodiny a poděkoval maminkám i babičkám za jejich lásku, obětavost i péči.

Při slavnosti byla rovněž požehnána nová čtyřkolka sboru dobrovolných hasičů, která bude sloužit při zásazích i pomoci občanům v našem okolí.

Děkujeme všem, kteří se zasloužili o renovaci sochy i přípravu této slavnosti. Kéž je kaplička se sochou sv. Jana Nepomuckého místem pokoje, modlitby a načerpání nových sil pro všechny, kteří se zde zastaví.

Liba Miklasová, Sv.Štěpán

SLAVNOST TĚLA A KRVĚ PÁNĚ

DEN PRO RODINU NA BRUMOVSKÉM HRADĚ

Tento svátek vychází z Mezinárodního dne rodiny. Rodina je prvním místem, kde se setkáváme s láskou, učíme se odpouštět a pomáhat si. Svátek nevznikl náhodou. Valné shromáždění Organizace spojených národů (OSN) jej vyhlásilo v roce 1993 s cílem obrátit pozornost celého světa k zásadní roli, kterou rodina v lidské společnosti hraje. V České republice si tento den připomínáme od roku 2006 jako významný den.

Svatý papež Jan Pavel II. často zdůrazňoval, že budoucnost lidstva i církve se rodí právě v rodině. Nazýval ji „domácí církví“ (ecclesia domestica), protože je to první a nejmenší společenství, kde se viditelným způsobem projevuje Boží láska.

OCHRANNÝ PŘÍSTAV – rodina má být bezpečným místem pro rozvoj každého člověka a nejmenších dětí až po staré a nemocné členy.

Děkujeme všem, kteří se podíleli na krásné akci „Den pro rodinu“ na brumovském hradě. Díky vaší otevřenosti a spolupráci jsme mohli prožít den, který upevnil naše vztahy a přinesl radost do našich domovů. Je to taky celoroční výzva k tomu, abychom v dnešní uspěchané a digitální době dokázali zpomalit a darovat si pozornost. Přejeme všem dobrovolníkům hojnost Božího požehnání pro vaše osobní i rodinné životy. A všem účastníkům stálou radost v srdci, pevné zdraví a pokoj, který převyšuje každé lidské pomyšlení.

Fm

POZVÁNÍ NA MŠE SVATÉ

5. července se uskuteční mše svatá u kapličky **svatého Cyrila a Metoděje**. Nachází se v malebném prostředí na vrcholku Březové, v nadmořské výšce 463 metrů.

Pověst – stavba vznikla jako připomínka údajného pobytu slovanských věrozvěstů. Podle místní tradice zde svatý Cyril a Metoděj během své dlouhé pouti kázali a přespali.

Převzato z internetu

Přijďte oslavit památku našich věrozvěstů, potěšit se krásným výhledem na náš kraj a spojit se ve společné modlitbě pod širým nebem (podle počasí).

Fm

KAPLE SV. ANNY

O postavení kaple sv. Anny v Brumově se v roce 1888 nejvíce zasloužil tehdejší brumovský farář **Josef Bilčík**, který stavbu zrealizoval na vlastní náklady. Představenstvo obce Brumova se 13. listopadu 1888 usneslo, že na památku 40 let vlády císaře Františka Josefa I. zalesní oblast nad městem.

Farář Josef Bilčík se k tomuto plánu připojil a navrhl, že na stejném místě nechá na své vlastní útraty postavit kapli ke cti svaté Anny. Zastupitelstvo návrh jednoznačně přijalo. Představenstvo obce se zavázalo dodat potřebný stavební kámen. Brumovský velkostatek daroval pro stavbu 1000 cihel. Hugo rytíř z Manneru, spoluhoditel velkostatku v sousední Návojně přislíbil dodat stavební dřevo.

Fyzická náročnost – kaple stojí na vyvýšené ostrožně s velmi strmými svahy. V roce 1888 neexistovala žádná moderní technika. Veškerý těžký materiál (kámen, cihly, malta) se musel na prudký kopec dopravovat buď ručně nebo pomocí koňských povozů po neschůdném terénu. Souběžně probíhalo i náročné vysazování stromů na dříve holém skalnatém úbočí. Podle dochovaných záznamů samotná hrubá stavba a rozhodnutí o ní proběhly velmi rychle. Stavba byla dokončena v květnu 1889.

Kaple sv. Anny - foto Pavel Remeš

Přehled oprav – r. 1927 při ražbě blízkého železničního tunelu v roce 1926 došlo k otřesům, které kapličku vážně statisticky poškodily. Oprava proběhla hned následující rok. Stála tehdy 1 600 Kč a Ministerstvo železnice na ni muselo přispět polovinu částky.

R. 1981 farnost ve spolupráci s horolezci z tehdejšího Gottwaldova (Zlína) zajistila nový ochranný nátěr střechy, aby se zabránilo zatékání do krovů.

R. 1998-2008 kaple prošla celkovou obnovou, která vyvrcholila v roce 2008 finální opravou. Byla provedena rekonstrukce střechy, fasády a zdva.

Vybudovali i nové okapové chodníky kolem obvodu stavby pro lepší odvodnění.

V nedávných letech došlo k regeneraci a odbornému ošetření původního ovocného sadu. Z návrší je zachován výhled na zříceninu hradu, farní kostel sv. Václava i kapli sv. Cyrila a Metoděje. Taký byla zřízena odpočinková zóna – moderní dřevěné lavičky. V lokalitě bylo vybudováno tzv. broukoviště (složené kmeny a větve), které slouží jako útočiště pro vzácné druhy hmyzu a pomáhá udržovat rovnováhu v místním ekosystému.

Proč se koná mše svatá u kapličky svaté Anny 26. července?

Navazuje na léta modliteb našich předků, kteří toto místo vybudovali. **Svatý Jáchym a Anna** byly pro papeže Františka dokonalým vzorem. Ukazují důležitost rodinného zázemí, ve kterém vyrůstala Panna Maria. Tradice připomíná, že i Ježíš Kristus prožíval své dětství v širší rodině a přijímal lásku, péči a moudrost svých pozemských prarodičů.

Z iniciativy papeže Františka vznikl **Světový den prarodičů a seniorů** v roce 2021. Jeho hlavním účelem je oslavit hodnotu stáří, podpořit dialog mezi generacemi a vyjádřit vděčnost za moudrost, kterou mohou senioři předat mladým. Papež stanovil, že se tento den slaví každou **4. neděli v červenci**. Termín nebyl vybrán náhodně, ale z konkrétních důvodů – blízkosti **svátku svatého Jáchyma a Anny**, který v církevním kalendáři slavíme 26. července.

Převzato z internetu

SVÁTOST – KŘTU

Křest očima kněze

„Chceme pokřtít dítě!“ Tak nejčastěji začínají rodiče, když kontaktují kněze osobně nebo telefonem. „Co musíme udělat?“

Především je důležité si uvědomit, že křest je svátost. Svátost víry. Kněz tedy v rámci přípravy, rozhovoru, se bude snažit oživit víru u rodičů, kteří přicházejí žádat o křest pro své dítě. Nejčastěji kněz začíná první rozhovor už po telefonu otázkou: „Měli jste svatbu v kostele?“ Pokud ano, je příprava zpravidla kratší. Je radostné, když kněz zná rodiče i ze života ve farnosti. Proto je nejlépe žádat o křest ve farnosti, kde rodiče žijí. Pokud svatba v kostele nebyla, není cesta uzavřena. Malé děti je možné křtít, když se za ně zaručí někdo, logicky rodiče, z podstaty věci křestní kmoť, farní společenství a církev svou vírou. Víra tedy má stát na počátku snahy o udělení křtu. Křest pak stojí na počátku života člověka v Kristu, jeho cesty víry s Kristem do Božího království. Víra není tolik vyznávání určitých pravd, jako spíše budování vztahu ke Kristu. Rodiče nesezdání pak musí nutně počítat s více setkáními, nad cestami víry.

„Proč chcete, aby vaše dítě bylo pokřtěno?“ Odpovědi bývají nečastější: „My sami jsme pokřtěni, proto chceme zprostředkovat, co sami máme. Byli, jsme tak vychováni. Chceme svému dítěti zajistit ochranu boží. Chceme, aby se stalo dítětem božím.“ To jsou jistě správné odpovědi a z nich bychom měli dojít k úvaze, proč to nejde bez křtu. Co působí křest? Smývá dědičný hřích, hřích Adamův, naplňuje duši milostí posvěcující, a vtiskuje do ní křestní charakter. Křest je rituální omývání, vidím stékat vodu a **VÍROU** se vyznává, že je odplavován dědičný hřích, za současného vzývání Nejsvětější Trojice. Jsme pokřtěni na Jméno boží. Patříme Bohu. Jedná se o jednu ze sedmi svátostí, dokonce první a nejdůležitější pro spásu člověka.

Další důležitou součástí křtu je volba jména. Většinou se počítá se jménem zapsaným v rodném listě, ale může se vybrat, a v případě exotických jmen, se doporučuje vybrat jméno nějakého světce. Může se zvolit s ohledem na rodinnou tradici, jméno kmoť, nebo jméno světce, který je rodičům blízký, nebo

jsou vděční za jeho přimluvu. Nedovolme, aby se z volby jména stala jen rutiní záležitost. Uvažme, daný světec si tajemně bere křtěnce pod svou ochranu.

Důležitou osobou je kmotr. Podle požadavků církve musí být pokřtěn v katolické církvi a biřmován. Pokud není pokřtěn, a rodiče na něm trvají, je možné jej přizvat jako svědka křtu spolu s řádným kmotrem. V případě absence biřmování, ať se rodiče poradí s knězem. Pěkně o úloze kmotrů vypovídá pojmenování ve slovenštině *krstný otec, krstná mať*. Mají být dítěti zvláště ve víře druhými rodiči. Velmi se mi osvědčilo připomenout rodičům, jestli ke zvoleným kmotrům mají takovou důvěru, že v případě vlastní neschopnosti, by se o jejich dítě postarali.

Kněz na přípravě s rodiči zapíše potřebné věci do Křestní matriky farnosti. Zde se pak po uděleném křtu kmotrové podepisují. Dosvědčují, že křest danému dítěti byl udělen. Stvrzují svůj závazek. Ke křtu si rodiče přinesou křestní roušku a svíci. Pro každé dítě zvlášť. Domluví si datum a způsob. Křest je možné udělit během celého roku, zpravidla ve farním kostele, při mši svaté nebo mimo mši svatou. Pak pozvou své přibuzné a přátele, aby spolu s nimi děkovali Bohu za dar života pozemského i nebeského, Přejí vám hodně radosti na cestě s Kristem.

P. Miroslav Hříb

SVÁTOST - BIŘMOVÁNÍ

„Pane farářů přece nepůjdu k biřmování se svými vnuky? A stejně biřmování není ke spáse potřeba.“

Opět si můžeme připomenout, že svátosti, mezi které biřmování patří, jsou viditelná znamení neviditelné boží milosti. A milost boží je ke spáse nevyhnutelně potřeba. Patří k takzvaným iniciacím, tedy uvádějícím svátostem. Iniciacními svátostmi jsou křest, biřmování a eucharistie. Tyto tři svátosti uvádějí člověka do křesťanského života, posilují ho a sjednocují s Kristem a církví.

Biřmování je zvláštním potvrzením, chceme-li pečeti Ducha svatého. A Duch svatý je každému darován už ve křtu. Jsme děti boží a přebývá v nás jeho Duch. A právě ve svátosti biřmování se toto jeho působení má plně rozvinout a dovršit. Asi nejlépe to vyjadřuje věta – je to svátost křesťanské dospělosti. Proto se v latinské západní církvi dnes uděluje až po dosažení dospělosti v šestnácti, ale lépe po osmnáctém roce života.

Příprava k této svátosti zpravidla trvá rok, někde i více. Jedná se nejenom o připomenutí a shrnutí všeho, co křesťan absolvoval při výchově v dětství, ale rozvinutí těchto vědomostí s ohledem na život dospělého věřícího člověka ve farnosti a ve společnosti vůbec. Možná ze všeho nejdůležitější je při přípravě důraz na společenství s ostatními vě-

Zdroj: Člověk a víra

řícími. Samozřejmě, že příprava starších biřmovanců bude jiná než dvacetiletých. Vždy máme stálou zodpovědnost nejenom za sebe, ale i za druhé, když vydáváme svědectví o své víře a o svém vztahu s Bohem.

SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ zpravidla uděluje biskup, dnes obvykle při mši svaté ve farnosti biřmovanců. Pokud kněz připravuje dospělého ke svátosti křtu a prochází s ním všechny stupně přípravy, tedy katechumenátu, pak s vědomím místního biskupa po udělení křtu kněz biřmuje a samozřejmě nově pokřtěný přistupuje ke svatému přijímání. V naší diecézi se osvědčil pěkný zvyk, že dospělí katechumeni na začátku doby postní toho roku, kdy mají být pokřtěni, se setkávají s biskupem při obřadu zařazení mezi čekatele křtu. Také při pomazání nemocného, který je ve velkém nebezpečí smrti, a nebyl-li biřmován, uděluje biřmování kněz.

Biřmovanec si během přípravy volí svého biřmovacího patrona. Je tím naznačováno, že nové jméno je nový začátek života s Kristem. Také si volí svého biřmovacího kmotra. Ten musí být sám už biřmován a je pro biřmovance vzorem křesťanského života. Stejně tak kmotr při křtu má být biřmován, aby mohl předávat to, co sám vlastní, tedy plnost života s Kristem. Biskup při obřadu přistupuje k biřmovanci, kmotr má pravou ruku na pravém rameni biřmovance, svatým křížem, které je olejem pomazání králů, kněží i oltářů, maže čelo biřmovance, oslovuje jej novým jménem a říká: „Přijmi pečeti daru Ducha svatého“. Biřmovaný odpoví: „Amen“. Biskup pak podá biřmovanci ruku se slovy: „Pokoj tobě!“

Udělení svátosti biřmování je sice na závěr přípravy, ale je to začátek další etapy života křesťana. Nezáleží na věku, či stavu člověka. Každý okamžik rozhoduje o naší spáse. Vždyť je tolik životních situací, kdy potřebujeme zvláštní pomoc Ducha svatého, abychom se správně rozhodovali a dobře jednali. Přijměme toto pozvání: „Pojď za mnou.“ Budme ujištěni, že na cestě víry nebudeme nikdy sami.

P. Miroslav Hříb

K ZAMYŠLENÍ

BLAHOŘEČENÍ BLAHOŠLAVENÝCH JANA BULY A VÁCLAVA DRBOLY

Církev před nás nestaví hrdiny bez slabostí, ale dva konkrétní kněze této moravské země, z masa a krve, kteří žili v určité době, v určitém systému, pod konkrétním tlakem – a právě tam dozrálo jejich svědectví.

Každý z nás je pozván, aby se s nimi svým způsobem ztotožnil, s jejich dobou a místem. Například já v době, kdy byli oba umučeni, jsem byl pětiletý chlapec, který v roce 1948 spolu s rodinou uprchl, a našel útočiště v kanadském Montrealu.

Blahoslavení Jan Bula a Václav Drbola nebyli revolucionáři ani političtí aktivisté. Kanonizační spis to říká zcela jasně: byli to pastýři, kteří chtěli sloužit svému lidu, slavit svátosti, hlásat evangelium a vnášet lidem do jejich osobního i veřejného života svobodu – a právě to se ukázalo jako nepříjemné pro režim, který si nárokoval nejen vnějškovou poslušnost, ale i vnitřní souhlas. Šlo mu o duchovní zničení lidského nitra.

Jejich provinění v očích režimu nespočívalo v násilí, ale v tom, že odmítli zradit své kněžské svědomí. Nechtěli se stát nástroji ideologie a útlaču. Nebyli ochotni opakovat slova, která je nutili říkat, ani mlčet tam, kde by mlčení znamenalo lež. A především: odmítli oddělit svou víru od svého života, Boha od konkrétní pomoci druhým.

A to nás přivádí do doby dnešní. My dnes obvykle nežijeme pod hrozbou vězení, mučení nebo smrti. Ale žijeme v jiných, rafinovanějších formách útisku: zažíváme tlak přizpůsobit se, tlak „být rozumní“, „nekomplikovat věci“. Dnešní společnost netrestá přímým násilím, ale tím, že zesměšňuje, vytlačuje na okraj, umlčuje. A právě proto je svědectví nových blahoslavených tak hluboce aktuální.

První čtení z knihy Moudrosti říká: „Zdáli se být mrtví v očích lidí pošetilých, jejich smrt se pokládala za neštěstí, za záhubu jejich odchod od nás.“ Ano – zdálo se, že jejich život skončil fiaskem. Zdálo se, že totalitní režim zvítězil. Ale Boží pohled je jiný: věrnost není nikdy ztrátou, ani když nese kříž. Tito kněží nebyli zlomeni – byli „vyzkoušeni jako zlato v ohni“.

Papež Benedikt učí: „Trpět s druhými a pro druhé; trpět ve jménu pravdy a spravedlnosti; trpět z lásky a proto, abychom se stali lidmi, kteří skutečně milují – to jsou základní prvky lidskosti, a jejich opuštění by znamenalo zničení samotného člověka.“ (Spe Salvi, §39).

Mučednictví otce Jana a otce Václava nebylo okamžité. Nebyl to jeden heroický moment, ale dlouhý proces nátlaku, výslechů, psychického vyčerpání, izolace. Právě v tom spočívá jejich velikost: zůstali věrní ne v jedné jediné chvíli, ale po celý čas. Neudělali kompromis, který by se dal snadno omluvit: „neříkám, co si myslím opravdu“, „vždyť Bůh vidí do srdce“ a tak dále. Místo toho se řídili svým svědomím, které jak učí papež František, je „místo v nitru, kde člověk naslouchá pravdě, dobru, Bohu; je to vnitřní prostor pro vztah s ním, s Tím, který promlouvá k mému srdci a pomáhá mi rozlišovat, chápat, kterou cestou se dát, a když se rozhodnu, tak pokračovat v cestě a zůstat věrný“ (Generální audience 30. června 2013).

Apoštol Pavel se ptá: „Kdo nás odloučí od lásky Kristovy?“ Dnes bychom tuto otázku mohli rozšířit: co pomalu a nenápadně otupuje naše svědomí a odděluje nás od pravdy? Pohodlí? Strach ze ztráty postavení? Touha po klidu za každou cenu? Blahoslavení Jan a Václav nám ukazují, že pravda evangelia není slučitelná s takovými kompromisy.

Evangelium o pšeníčném zru z klíčem k pochopení jejich života. Nehledali smrt jako hrdinský čin – ale přijali život jako dar, který se má plně vydat. V dnešní době, kdy se tolik mluví o „seberealizaci“, nám připomínají, že život se naplní tehdy, když se z celého srdce dárje, nikoli když se chce zachovat za každou cenu. „Člověk je jediný tvor, kterého Bůh chtěl pro něho samého, může sám sebe plně nalézt jen v opravdovém darování sebe samého“ (GS 24).

Dnešní radostná slavnost blahorečení není výčitkou dnešní společnosti ani moralizováním ze strany církve. Je nabídkou odpuštění a naděje. Ukazuje, že i v temných dobách může člověk zůstat svobodný. Že svědomí není luxus, ale základ lidské důstojnosti a záruka nezczitelných lidských práv. A že církev není přesvědčivá tehdy, když se přizpůsobuje a neklade nároky, ale tehdy, když je věrná Kristu.

Blahoslavení Jan a Václav nás nevolají k tomu, abychom hledali pronásledování. Volají nás k tomu, abychom nezprodali pravdu za pohodlí nebo proto, abychom se vyhnuli konfliktu. Volají nás, abychom nevyměnili víru za uznání od druhých, abychom nemlčeli tam, kde by mělo zaznít svědectví. Volají nás, abychom neobětovali vlastní svědomí kvůli pohodlí, kariéře či „rozumnému přizpůsobení se“. Toto vše vypadá jako rozumné postoje, ve skutečnosti se však jedná o pošetilé zrazení lidské důstojnosti, svobody a integrity. Otcové Jan a Václav nás volají k odvaze zůstat pravdiví i tehdy, když je to nepopulární, k věrnosti i tehdy, když nepřináší okamžitý úspěch, a k víře, která nehledá potlesk, ale chce zůstat v souladu s evangeliem. Kéž bychom dnes dokázali ve společnosti žít to, co v naší víře vyznáváme.

Řečeno slovy papeže Lva XIV „slavíme naději těchto statečných svědků víry. Je to naděje plná nesmrtnosti, protože jejich mučednictví stále šíří evangelium ve světě poznamenaném nenávistí, násilím a válkou; je to naděje plná nesmrtnosti, protože i když jejich tělo bylo zabito, nikdo nikdy nedokáže umlčet jejich hlas ani vymazat lásku, kterou darovali; je to naděje plná nesmrtnosti, protože jejich svědectví zůstává proroctvím vítězství dobra nad zlem“.

Blahoslavení Jan Bula a Václav Drbala ať pomáhají církvi i celé občanské společnosti v naší zemi znovu objevovat odvahu víry, poctivosti a svobody. Ať nás jejich příklad učí být pravdiví – ale nepolarizovat. Být svobodní – ale ne svévolní. Být odvážní – ale ne pyšní. Ať jejich svědectví pomáhá našemu společenství růst. Ať jsme silní – ale ne hluchí. Ať dokážeme tiše a vytrvale zůstat věrní Bohu, sami sobě, našim blízkým i cizincům, kteří nás potřebují. Amen.

Z homílie kardinála Czerného

BEZ VOLNÝCH CHVIL JE ČLOVĚK NEÚPLNÝ

Volný čas znamená být volný od toho „něco muset“, od výkonnosti a něčích požadavků, volný od toho, být neustále ve střehu a k dispozici jak to bývá v zaměstnání, volný od tlaku různých úkolů, či nadřízeného. Je to „přijít k sobě“, „přebývání u sebe a se sebou“. Je to opak rozptýlení a neustálého odvádění pozornosti. Je dobré ve volných chvílích na svou duši, která zůstala někde ve světě hektiky, povinností a plánování, počkat a „nechat ji k sobě přijít“. Volný čas je jednou cest k sobě samému, do svého nitra.

Dovolená: Čas pro volné chvíle, klid, tělesný a duševní odpočinek. Psychika ale přesto mnohdy zůstává ošizená, bez odpočinku. Aby si celý člo-

věk mohl odpočinut, to potřebuje svůj čas. V hlavě nelze jednoduše něco přepnout a změnit životní rytmus. Dovolnou máme mnohdy přesně naplánovanou měsíce předem a po konci dovolené se mnozí musí z dovolené zotavovat. Umí dnes člověk vůbec odpočívat, skutečně přepnout? Dopřeje si dnes člověk okamžiky, kdy se nechá „políbit“ volnou chvílí? Volnou chvílí, která znamená „nemít žádnou práci“, což ale neznamená nicnedělání, nuda, lenošení. Volnou chvílí, znamenající více „přebývání na slunci“, než „opalování se“. Volnou chvílí znamenající „něco nemuset“. Volnou chvílí vychutnávající plynoucí okamžik a uvolnění se. Volný čas znamená být volný od toho „něco muset“, od výkonnosti a něčích požadavků, volný od toho, být neustále ve střehu a k dispozici jak to bývá v zaměstnání, volný od tlaku různých úkolů, či nadřízeného. Ve zklidnění a uvolnění je člověk otevřen pro zcela nové zkušenosti, vnímá vědoměji své já, své tělo, dech, tlukot srdce, sluneční paprsky, ale i blahodárnost stínu. Člověk vidí kolem sebe věci, které jinak ve spěchu přehlédne. K tomuto často nepotřebujeme ani zrak a sluch, toto vše lze totiž vnímat a pozorovat i neúmyslně, bez zacílení... Jednoduše srdcem... Teolog Romano Guardini jednou řekl: „Bez volných chvil je člověk neúplný a na části rozkouskovaný“. Ve volném čase můžeme přijít k sobě, ke smyslu našeho konání, našeho života, můžeme přijít ke druhým a v neposledku k Bohu. Neboť vždy, když člověk proniká do hloubky svého já, do hloubky věcí, začíná žasnout nad sebou, nad

celým světem. Kdo si umí dopřát volné chvíle a pokouší se hledět srdcem, pro toho se otevírá cesta z tohoto světa do světa Božího. Střed: Místo pro spočinutí. Kolo je jedním z největších lidských vynálezů. Obrovské kamenné kvádry pro stavbu pyramid musely být kilometry daleko dopravovány na válkách, které se neustále pod kvádry podkládaly. Pak přišlo kolo. Revoluční na něm je to, že jeho střed tvoří něco zcela nepohyblivého: osa, kolem které se kolo otáčí. Tak je možno naložit náklad, který sám nepohnutě leží, ale přesto je přepravován vpřed. Tak také život člověka potřebuje nosný, nepohyblivý střed, osu, která vše drží, ale okolo které se vše otáčí. A právě skrze odpočinek má člověk možnost navrátit se k sobě samému, kde čeká Bůh. Čas odpočinku proto není žádným luxusem, žádným promarněním času, není útekem od reality a od všedního života. Naopak: čas odpočinku umožňuje člověku navrátit se do všedního života posílněn a s větším elánem. Střed života, ke kterému vše směřuje a ze kterého vše vychází: Ježíš Kristus - on je středem i osou vesmíru a každého člověka, ale i místem spočinutí.

Převzato: pastorec.cz

BLÍŽ NEŽ SI MYSLÍTE

„On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách.“ (Ž 91,11)

Občas zahlédnu zprávy o událostech, které nelze lidským způsobem vysvětlit – o návštěvnících, kteří se nečekaně objevili, aby pomohli v krizovém okamžiku nebo varovali před blížícím se nebezpečím. Lze to vysvětlit jediné tak, že se jedná o zásah Božích andělů.

V Bibli na sebe andělé někdy berou viditelnou podobu – například při narození Ježíše. Ale většinou jsou andělé při svém působení neviditelní a nepoznatelní. Nikdy na sebe nestrhávají pozornost, ale spíše ukazují na Krista.

C.S. Lewis kdysi řekl, že máme sklon dopouštět se jednoho ze dvou omylů o satanovi: Buď ho podceňujeme, nebo ho zase přeceňujeme.

To samé lze říci o andělech. Nepodceňujte je. Bůh „svým andělům vydal příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách“ (Ž 91,11). Na druhou stranu je zase neuctívejte a přespříliš se jimi nezabývejte. Místo toho děkujte Bohu za jeho anděly a radujte se, že vás, ač nevidění, střeží.

Naděje pro každý den

MODLITBA A PRÁCE SE DOPLŇUJÍ

Katechismus přináší několik krásných citací z dějin spirituality, jež vyzdvihují nezbytnost trvalé modlitby, která by se stávala těžištěm křesťanské existence.

Mnich Evagrius Ponticus prohlašoval: „Nebylo nám přikázáno stále pracovat,

bdít a postit se, kdežto stálá modlitba je pro nás zákonem“ (KKC 2742). V křesťanském životě je žár, který nikdy nesmí vyhasnout. Lze jej přirovnat k onomu posvátnému ohni, jenž se uchovával v antických chrámech, planul bez přerušení a povinností kněží bylo udržovat jej.

Sv. Jan Zlatoústý kázal takto: „Modlit se často a horlivě je možné i na tržišti nebo během procházky o samotě. Je to možné i ve vašem obchodě, ať už kupujete, nebo prodáváte, nebo také při vaření“ (KKC 2743). Modlitba je tedy jakýmsi druhem „notové osnovy“, do níž vpisujeme melodii svého života. Není v rozporu s každodenní činností, nepřichází se mnoha drobným povinnostem či schůzkám, ale spíše se stává místem, kde každý čin nalézá svůj smysl, zdůvodnění a klid.

Uplatňovat tyto zásady v praxi není jednoduché. Některému tatínkovi či mamince, na které doléhá tisícero úkolů, se někdy zasteskne po období, kdy bylo snadné najít prostor k modlitbě. Pak ale přicházejí děti, práce, stárnoucí rodiče... Člověk má dojem, že na to všechno nestačí. Tehdy mu prospěje, když pomyslí, že Bůh, náš Otec, který se musí starat o celý vesmír, ustavičně pamatuje na každého z nás. Proto také my na něj máme trvale pamatovat! V křesťanském mnišství se práci odjakživa projevovale veliká úcta, nejen kvůli morální povinnosti zabezpečit sami sebe a druhé, ale též vzhledem k vnitřní rovnováze: pro člověka je riskantní, aby pěstoval natolik abstraktní zájmy, že by tím ztrácel kontakt s realitou. Sepjaté mnichovy ruce mají mozo-ly, neboť do nich bere lopatu a motyku.

Na lidské bytosti je vše podvojně – máme dvě paže, oči, nohy... Stejně tak se navzájem doplňují modlitba a práce. Modlitba, která je „dechem“ všeho, zůstává živoucí kulí sou práce, včetně těch momentů, kdy není jasně vyjadřována. Je nelidské být natolik zahlcení prací, že už nenacházíme čas na modlitbu.

Zároveň není zdravá taková modlitba, která se životu odcizuje. Modlitba vzdálená od životní konkrétnosti se stává spiritualismem anebo, ještě hůře, formalismem. Zopakujme si ještě jednoduchou modlitbu, kterou je pěkné během dne opakovaně vyslovit: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boží, smiluj se nade mnou hříšným!“

Z katecheze papeže Františka

SVATÁ ZPOVĚĎ JE DŮLEŽITÁ VĚC

Jedná se o naši nesmrtelnou duši.

V kterémsi hostinci sedělo několik mladých mužů, kteří si tropili smích z náboženství. Také přišlo na svatou zpověď. Jeden z nich prohodil: „To by byl pěkný žert – udělat si ze zpovědi dobrý den!“

„Že to neuděláš?“

„Udělám!“

„Vsázíme se.“

„O co?“

„O sto korun!“

Vyšli ven a zamířili ke kostelu, kde kněz zpovídal. Kluk se s drzým úsměvem blížil ke knězi a řekl mu přímo do očí, že se jde zpovídat jen proto, aby vyhrál sázku.

Vyznával své hříchy, ale po každé dodal: „....ale nic si z toho nedělám!“

Kněz trpělivě poslouchal rouhavou řeč. Když chlapec skončil, pravil zpovědník: „Milí přáteli, vy jste se vyzpovídali, nyní je na mně, abych vám uložil pokání. Budete tedy celý týden třikrát denně, ráno, v poledne a večer, pomalu říkat tyto tři krátké věty: „Zemřu brzy, ale nic si z toho nedělám! Bůh mne bude soudit, ale nic si z toho nedělám! Přijdu do pekla, ale nic si z toho nedělám!“

Ještě v ten den řekl chlapec svým přátelům celé dobrodružství, a jaké pokání dostal. Přátelé mu nechtěli výhru dát, dokud před nimi nesplní i uložené pokání. A tak každý den třikrát před veselou společností opakoval tyto tři věty. Ale čím častěji je říkal, tím vážnějším se stával. Slova mu hučela hlavou ve dne v noci. Pátého dne už neměl dost síly, aby je znovu pronesl. Così jej znovu hnalo do kostela do zpovědnice, kde se se slzami v očích vyznal ze svých hříchů a opravdově je litoval. Od té doby žil zbožně a varoval se zlé společnosti.

Z knihy: Dětským duším

JMÉNO PÁNA JEŽÍŠE A ÚCTA K NĚMU BUDE NAŠÍ VSTUPENKOU DO NEBE

Ležela stará matička na smrtelném lůžku. Zavolali k ní kněze, vyzpovídala se, přijala svatě přijímání i svátost pomazání nemocných a nakonec řekla knězi: „Otče, teď je mi v duši tak lehký. Jen jedinou mám starost, co řeknu, až se octnu před Bohem a jeho anděly v oslňující kráse nebes?“

„I babičko, řeknete tam tak, jako jste to říkávala zde na zemi, když jste někdy přišla: Pochválen buď Ježíš Kristus – a celé nebe vás hlasitě uvítá odpovědí: Až na věky, až na věky!“

Budeme – li mít v úctě jméno Pána Ježíše, bude naší posilou, až budeme umírat.

Z knihy: Dětským duším

OBĚTI STAVU

Otec chtěl dát syna do učení. Proto se ho ptal, co by se mu líbilo. Chlapec chtěl být zahradníkem, poněvadž bude neustále na čerstvém vzduchu. Avšak již po několika týdnech se syn vrátil k otci, že se mu tam nelíbí, protože se musel stále shýbat k zemi, krev mu stoupala do hlavy a často trpěl krvácením z nosu. A také při tom hodně bolí záda.

Hoch si přál být myslivcem. Těšil se, že se nebude shýbat k zemi a že bude ještě na zdravějším vzduchu než v zahradě. Avšak brzy přišel domů. Stěžoval si, že musí časně ráno vstávat a chodit do lesa, kde ho vlhký vzduch dráždí ke kašli.

Otec ho tedy dal na rybářství, kde syn očekával klidnější a lehčí život. Ale ani zde nebyl spokojený. Vrátil se brzy k otci a naříkal, že musí často stát ve vodě, že mu nachladly nohy, takže v nich má nepříjemné píchání. Nyní jeho jediným přáním je stát se kuchařem.

Kuchaři se mají dobře – jedí ta nejlepší sousta a dostávají slušný plat. Ani v tomto zaměstnání však dlouho nevydržel. Brzy se vrátil domů a s hlasitým naříkáním si stěžoval, že z množství jídla kolem sebe ztratil chuť k jídlu.

Chtěl si vybrat páté zaměstnání, ale otec mu to už nepovolil a řekl: „Každý stav má své těžkosti. Kdybys chtěl všemu utrpení uniknout, musel bys utéci ze světa. Snášej proto své těžkosti s trpělivostí a časem naleznesh klid i spokojenost.“

Z knihy: Dětským duším

„Pokoj začíná úsměvem.“

(Matka Tereza)

SVĚDECTVÍ

JSTE PODVODNÍK!

Proč nemáme druhé unáhleně odsuzovat? Protože jen Bůh vidí do srdce, my se snadno mýlíme.

Bylo to v létě roku 1956. Sloužil jsem v severní Africe jako voják. Francie tehdy vedla koloniální válku. Životní podmínky tam pro nás byly tvrdé. Trpěli jsme především nesnesitelným horkem v pouštní oblasti. Tam nám bylo často velmi zle. Jednoho dne mě ranila mrtvice a na krátký čas jsem úplně ochrnl. Nemohl jsem ani dýchat. Trvalo to jen několik minut, ale protože to vypadalo, že jsem na hranici života a smrti, kamarádi zavolali vysílačkou lékaře.

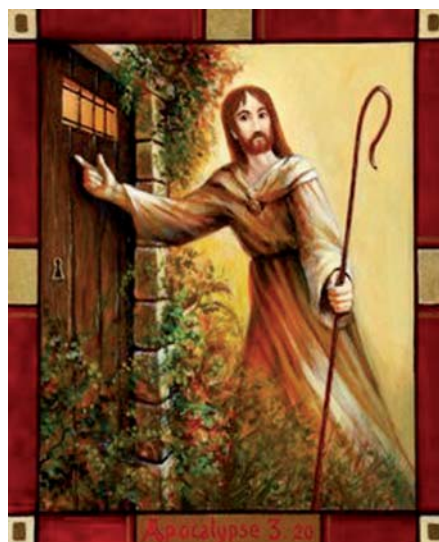
Asi za hodinu jsme byli nasazeni. Když u mě zjistili, že se můj stav zlepšil, všichni odešli a nechali mě samotného.

Večer dorazil vojenský lékař. Musel absolvovat dlouhou dvousetkilometrovou jízdu. Když mě našel na nohou, protože se mi vedlo lépe, tak se rozzuřil a začal na mě křičet: „Jste podvodník! Chcete se dostat domů, a proto si hrajete na nemocného!“

Byl jsem překvapený a pokoušel jsem se mu věc vysvětlit. Ale nedal se přesvědčit. To, že mě považoval za podvodníka, bylo pro mě velmi hořké.

Z toho je vidět, jak je důležité, abychom nikoho lehkomyšlně nesoudili. Měli bychom spíš mít na paměti radu Františka Saleského: „Kdyby mělo jednání tvého bližního tisíce tváří, ty máš vidět tu nejkrásnější!“

*Příběhy psané životem,
Pierre Lefèvre*

SETKÁVÁNÍ S BOHEM NENÍ VŽDY JEDNODUCHÉ

Kamarád mi namaloval obraz.

V závěru Bible, v knize Zjevení svatého Jana se píše: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechně-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou“ (Zj 3,20). Jeden anglický malíř jménem William Holman Hunt převedl tento verš na plátno a své dílo nazval „Light of the World“ (Světlo světa); lidově se mu začalo říkat „Jesus at the Door“ (Ježíš u dveří). Obraz vznikl v roce 1854 a uchovává se v katedrále svatého Pavla v Londýně. V roce 2009 jsem požádal svého dobrého kamaráda a malíře Jean-Pierra Kolasinského, aby mi namaloval podobný obraz, jen aby přidal pár detailů. Obraz jsem nazval právě „Dveře srdce“.

Na obraze vidíme Ježíše, který klepe na dveře domu. „Hle, stojím přede dveřmi a tluču.“ Dům představuje život každého z nás a dveře symbolizují dveře našeho srdce. Na první pohled máme dojem, že dům je opuštěný, protože dveře jsou celé zarostlé plevelem a trním, ze střechy se plazí břečtan.

Jenže dům je obydlený, uvnitř se svítí. Dveře, u kterých Ježíš stojí, se zjevně dost dlouho nepoužívaly. Možná, že se o to víc využívaly jiné dveře vedoucí na ulici: Jsou to krásné dveře, představují třeba umění, sport nebo sdílení s druhými. A další, už poněkud ošklivější dveře představují sobectví, lačnost po penězích nebo žárlivost. Na tom tolik nesejde. Pro nás je důležité, že dveře vedoucí k Bohu se už dlouho neotevřely. Ježíš to ale nevzdává, dál tiše klepe. Jako by k nám obracel svůj tázavý pohled: „Myslíš, že mi někdy otevře?“

Je zamčeno. Zevnitř.

Malíře jsem požádal, aby na dveře přimaloval klíčovou díрку. Možná, že je zamčeno. Tolik žen a mužů uzamklo své srdce... Otočím klíčem - protože moji rodiče se rozvedli. Znovu otočím klíčem - protože jediná osoba, která mi vyprávěla o Bohu, moje babička, zemřela navzdory mým dětským modlitbám. Mohu zamknout na další západ - kvůli těžké zkoušce, nemoci, studijnímu nebo pracovnímu selhání. A ještě znovu - protože se mi zdá, že Bůh je hluchý a neslyší mé modlitby. Další cvaknutí - protože Bůh se jeví zcela bezmocný vůči až pohoršlivému zlu. A definitivní otočení klíčem - protože podle všeho je snazší žít, jako by Bůh vůbec nebyl.

Když mi toto dojde, je třeba pojmenovat, kdy a proč jsem se takto uzavřel či zatvrdil. Aniž bych si to uvědomoval, tyto mé bloky mohly způsobit, že jsem nevnímal Boží volání. Jakmile si začnu tyto věci uvědomovat, začínám odemýkat - mé srdce se začíná otvírat.

Vyrážet dveře není Boží styl.

Na obraze si můžeme všimnout dalšího zvláštního detailu, který je patrný už na původním plátně Williama Hunta. Na dveřích chybí klika. Nějaká tam přece musí být, jinak by dveře nefungovaly. Jenže klika je pouze zevnitř... na naší straně!

To se vztahuje na každého z nás - Ježíš klepe na dveře našeho srdce, ale sám nikdy nepoloží ruku na kliku, aby si otevřel. Vyrážet dveře, to není jeho styl. Je ohleduplný a plně respektuje naši svobodu. Je na nás, jestli ho zaslechneme. Je na nás, zda mu otevřeme.

Ťukání Pána Boha na dveře našeho srdce se projevuje mnoha způsoby: prostá krajina, setkání, svědectví, inspirativní kniha, film, radostná nebo naopak smutná událost... Jestliže zaslechneme jeho hlas, stačí mu otevřít a říct: „Vejdi, Pane, a zůstaň u mě!“

A Bůh se v našem životě záhy projeví. Nám lidem trvá někdy dlouho, než Bohu otevřeme, ale pokud my lidé budeme s upřímností na jeho dveře, on neotálí a své srdce nám otvírá, věrný svému slovu: „Hleďte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno.“ (Mt 7,7)

Nikdo není vyloučen.

„Zvu každého křesťana v jakékoli situaci k tomu, aby se ještě dnes navrátil ke svému osobnímu setkání s Ježíšem Kristem, nebo alespoň aby učinil rozhodnutí, že se s ním chce setkat a že ho bude každý den bez ustání hledat.“

Nikdo nemá sebemenší důvod myslet si, že se ho toto pozvání netýká. Nikdo není vyloučen. Kdo se k tomu odváží, nebude Pánem zklamán, a kdo učiní malý krůček směrem k Ježíši, objeví, že on už na jeho příchod čekal s otevřenou náručí.

Nyní je chvíle, kdy je třeba říci Ježíši Kristu: „Pane, nechával jsem se oklamávat, tisícero způsobů jsem unikl před tvou láskou, ale nyní jsem znovu zde, abych obnovil své spojení s tebou. Potřebuji tě. Pane, přijmi mne opět do své vykupitelské náruče.“ Moc nám prospěje vrátit se k němu, poté co jsme se ztratili!“ (papež František)

Patnáct podobností, P. René Luc

**PŘÍBĚH
ANDĚLSKÁ NÁVŠTĚVA**

Bůh jednou v nebi pozoroval, jak se lidem na zemi daří. Vládl mezi nimi smutek. „Více než pět miliard lidí je málo na to, aby dosáhli velikosti Boží lásky!“ povzdechl si Pán. Otec viděl bratry, jak bojovali ve válkách, manžele a manželky, kteří se o sebe nestarali, chudé i bohaté, jak jsou od sebe vzdáleni, nemocné i zdravé, mezi nimiž panovalo rozdělení, a svobodné i otroky, kteří byli od sebe odloučeni předsudky; až jednoho dne shromáždil Pán andělské vojsko a řekl mu:

„Vidíte lidské bytosti? Potřebují pomoc. Budete muset sestoupit na zem.“ „My?“ ptali se andělé radostně, i vyděšeně, avšak plni víry. „Ano, vy jste k tomuto úkolu vhodní. Nikdo jiný ho nemůže splnit tak jako vy. Poslouchejte! Když jsem stvořil člověka, učinil jsem ho ke svému obrazu a podobě, ale kaž-

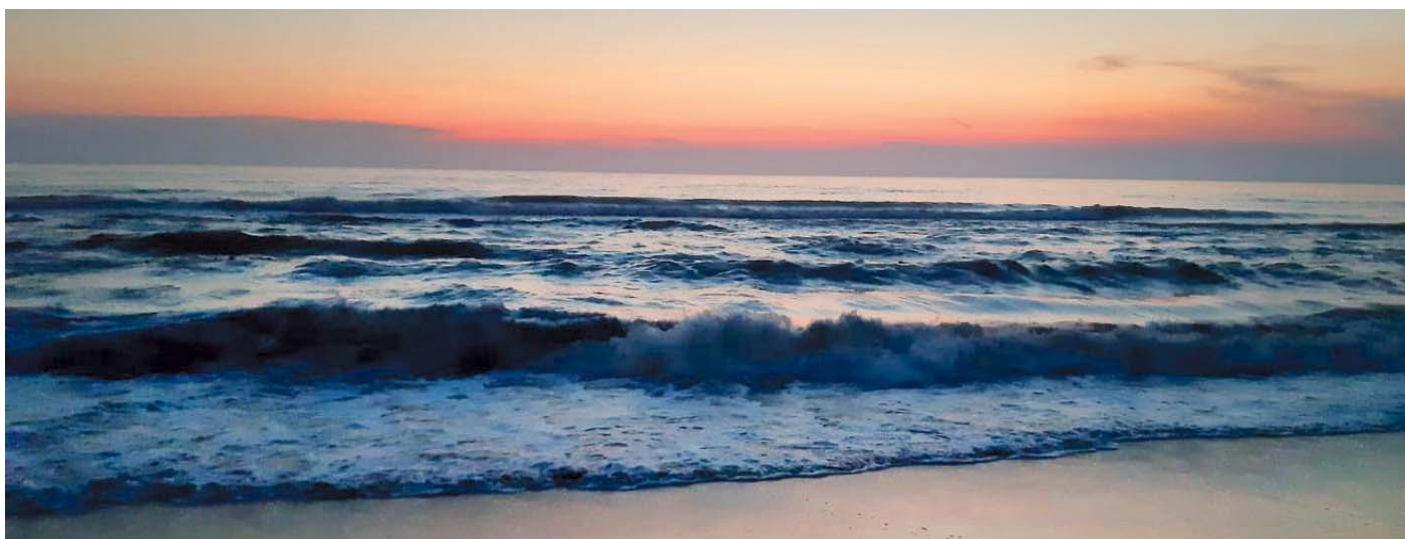
dého jsem obdařil výjimečným nadáním. Dovolil jsem, aby se mezi sebou lišili, ale také aby ve své odlišnosti usku-tečnili království všech. Tak jsem to zamýšlel. Jedni dosáhli bohatství, aby ho sdíleli s nejhudšími, jiní se těší dob-rému zdraví, aby pečovali o nemocné. Jedni jsou moudří a jiní prostí, aby mezi nimi vládla láska, obdiv a úcta. Dobří se modlí za ty, kteří se chovají, jako by byli špatní. Trpělivý snáší neklidného. Mé plány se zkrátka musí naplnit, aby se člověk už na zemi těšil z věčného štěstí. Abychom k tomu dospěli, sestoupíte k lidem.“ „O co jde?“ ptali se andělé zne-pokojeně. Pán jim to tedy vysvětlil: „Je-li-kož lidé zapomněli, že jsem je stvořil jako jedinečné, aby se vzájemně dopl-ňovali, a tak vytvořili tělo mého milova-ného Syna; a jelikož si neuvědomují, že je miluji v jejich odlišnosti, již dosahu-jí dokonalosti, sestoupíte na zem s růz-ným posláním.“ A každému přidělil úkol: „Ty budeš mít vynikající paměť a schop-nost soustředit se: budeš slepcem. Ty se budeš umět vyjádřit dokonale pro-střednictvím těla: budeš hluchoněmý. Ty budeš ovládat hluboké myšlenky a psát knihy a básně: budeš trpět moz-kovou obrnou. Tobě dám dar něhy a bu-deš ho osobně ztělesňovat: na světě bude mnoho takových, jako jsi ty a ne-bude mezi vámi rasového rozdílu, pro-tože budete mít tvář, oči, ruce a tělo, jako byste byli pokrevní sourozenci: bu-dete postiženi Downovým syndromem. Ty budeš nízké postavy a tvoje roztomi-lost a smysl pro humor doletí k nebe-sům: budeš trpaslíkem. Ty se budeš ra-dovat z krásy stvoření tak, jak jsem si přál, aby se z ní lidé radovali: budeš mentálně retardovaný; a zatímco se ostatní budou zabývat technologickým pokrokem, ty se budeš radovat z mra-vence, květiny, kapky vody; budeš velmi šťastný, protože nebudeš nikoho soudit. Ty budeš žít na zemi, ale tvoje mysl bude zůstat v nebi, raději budeš naslouchat

mému hlasu než lidskému: budeš autis-ta. Ty budeš zručný jako nikdo jiný, bu-dou ti chybět ruce a paže a všechno bu-deš dělat ústy a nohama.“ Poslednímu andělovi řekl: „Budeš mít dar geniali-ty; odejmu ti křídla, než doletíš na zem, a po dopadu se ti roztrhají záda. Lidé tvo-je tělo opraví, ale budeš muset přemýš-let, abys zvítězil: budeš mít rozštěp páte-ře.“ Andělé byli spokojeni se svou odliš-ností, kterou je Pán obdařil: stálo je však nesmírnou bolest oddělit se od nebe, aby splnili své poslání.

„Jak dlouho tě neuvidíme? Jak dlou-ho budeme od tebe odloučeni?“ „Nedě-lejte si starosti; budu s vámi stále. A kro-mě toho to bude trvat pouze 40 až 70 pozemských let.“ „To je v pořádku, Otče. Ať se stane, jak říkáš. Jestliže to potrvá nejdéle 70 let, bude to jako okamžik na hodinách věčnosti. Za chvíli se zase setkáme,“ řekli andělé jednohlas-ně. A plni očekávání sestoupili na zem. Každý z nich dospěl do mateřského lůna. Utvořili se v něm během sedmi, osmi nebo devíti měsíců. Když se naro-dili, byli přijati s hlubokou bolestí, stra-chem a úzkostí. Někteří otcové úkol od-mítli, jiní jej přijali s mrzutostí, jiní si to kladli za vinu, až způsobili rozpad man-želství, další láskou plakali a úkol příja-li. Ať už to bylo jakkoliv, andělé znají své poslání a jejich ctnostmi jsou mezi jiný-mi víra, naděje a láska, a především Lá-ska, která umí odpouštět a přináší světlo těm, kteří je chtějí milovat.

Andělé stále sestupují na zem, s vel-kým duchem v omezeném těle, a bu-dou na zem přicházet, dokud na světě potrvá lidstvo. Bůh chce, aby byli mezi námi, protože nám dává příležitost s nimi pracovat a učit se od nich. A pra-covat znamená sloužit, sloužit zname-ná žít a žít znamená milovat, protože kvůli tomu nám byl život dán. Kdo neži-je, aby sloužil, neslouží, aby žil.

*Příběhy pro uzdravení duše,
José Carlos Bermejo*

Z LITURGIE

5. 7. 2026 Slavnost svatých Cyrila a Metoděje

„Žeň je sice hojná, ale dělníků málo.“

1. čtení: Iz 61,1-3a

2. čtení: 2Kor 4,1-2.5-7

Evangelium: Lk 10,1-9

Pán ustanovil ještě jiných dvaasedmdesát učedníků, poslal je před sebou po dvou do všech měst a míst, kam chtěl sám přijít, a řekl jim: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň. Jděte! Posílám vás jako ovce mezi vlky. Nenoste měšec ani mošnu, ani opánky. S nikým se cestou nepozdravujte. Když někde vejdete do domu, napřed řekněte: 'Pokoj tomuto domu!' a bude-li tam člověk hodný pokoje, spočine na něm váš pokoj, jinak se vrátí k vám. V tom domě zůstaňte a jezte a pijte, co vám dají, protože dělník má právo na svou mzdu. Nepřecházejte z domu do domu! Když přijdete do některého města a přijmou vás tam, jezte, co vám předloží, uzdravujte tamější nemocné a říkejte jim: 'Přiblížilo se k vám Boží království!'“

Ozvěna slova:

Na slavnost svatých věrozvěstů Cyrila a Metoděje se čte o rozeslání sedmdesáti dvou učedníků, které Pán ustanovil, aby spolupracovali na budování božího království skrze zvěstování evangelia a službu lásky. Je symbolické, že jako Pán rozesílá sedmdesát dva učedníky po dvou, tak také Konstantin a Metoděj přišli dva. To proto, aby si byli vzájemnou oporou a také kvůli svědectví, protože svědectví dvou bylo pravdivé. Dále aby svědčili o své vzájemné lásce, protože ta byla znamením pravosti Ježíšových učedníků. Jejich misie se má uskutečnit v duchu jejich mistra, v chudobě a zřeknutí se všeho pro boží království. Právě na Cyrila a Metoděje vidíme tento požadavek úplně doslova. Nechali doma své příbuzné, svoje zázemí, svůj životní styl. Zřekli se všeho i sebe, aby mohli naplnit poslání, které jim dal Ježíš a šířili boží království v našich končinách. Chudoba je velmi důležitá, protože když má člověk mnoho prostředků, i když je používá pro šíření evangelia, tak spoléhá na tyto prostředky. Když nic nemá, nezbyde než aby dával sebe a aby dával z pokladu, který má od Boha. A to je moc Ducha svatého a moc božího slova. Jedinou mocí Ježíšova učedníka je moc lásky boží a zvěstovaného slova. Jsme tolik vděční právě těmto věrozvěstům. Ne jen za poselství evangelia, ale za konkrétní zprostředkování Písma svatého, kte-

ré je pro náš každodenní život tak důležitá. A máme-li být skutečně duchovními syny těchto božích poslů, je třeba abychom se znovu a znovu k božímu slovu vraceli. Abychom ho četli, rojížili a především podle něho žili. Právě boží slovo přináší pokoj každému lidskému srdci. V dnešním evangeliu je také řeč o odměně, že dělník má právo na svou mzdu. Hlavní odměnou pro božího dělníka je však podíl na Otcově radosti z návratu ztracených marnotratných synů. Je to radost z šířícího se božího království v lidských srdcích. Radost z toho, že čím dál víc lidí milují Ježíše a žijí pro něj. Radost, z jejich uzdravení, které přichází z laskavé péče těch, kteří zvěstují evangelium, udělují svátosti a zprostředkují oběť mše svaté. Kéž by Pán, po vzoru svatých Cyrila a Metoděje, daroval svému lidu mnoho takových zvěstovatelů a pastýřů.

Modlitba sv. Cyrila:

Pane, Bože, který jsi ponechal k své službě anděly netělesné, nebesa jsi rozepjal a zemi zbudoval a vše, co jest, z nebytí přivedl jsi v bytí. Ty, který vždy činíš po vůli těm, kdo se Tě bojí a zachovávají Tvá přikázání, vyslyš mou modlitbu a ochraň své stádo, k němuž jsi mne, svého neschopného a nehodného sluhu, poslal. Zbav mne všeliké bezbožné a pohané zloby a mnohomluvného, rouhavého jazyka kacířského, který mluví rouhavě proti Tobě. Zahlad trojazyčný blud a dej, ať Tvá církev hojně roste, a až je všechny shromáždíš v jednomyslnosti, učiň je lidem vyvoleným. Amen

15. 8. 2026 Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

„Učinil mi veliké věci ten, který je mocný: poníženo povýšil.“

1. čtení: Zj 11,19a;12,1.3-6a.10ab

2. čtení: 1Kor 15,20-27a

Evangelium: Lk 1,39-56

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětou. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“ Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu mém spasiteli, neboť shlédli na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslaviti všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho

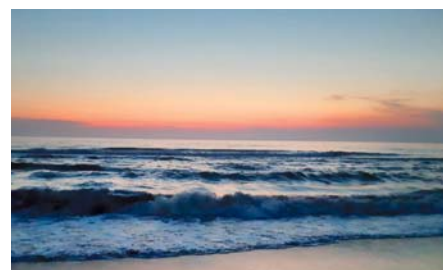
jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky“. Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

Ozvěna slova:

Tělo Panny Marie, které bylo vzato do nebe, je tělo jako naše. Vstupuje s Marií do onoho světa, k Bohu. Ježíš, který se stal skrze Marii člověkem, slavně přijal její tělo k sobě. O tom, jak vypadá oslavené tělo víme jen to, že po strašném zpustošení skrze smrt budeme mít opět novou tělesnou strukturu, která nám umožní náš styk s Bohem. Jsme zrozeni pro slávu. Panna Maria je pro nás nadějí. Ona nám může říct: Hle, k jaké blaženosti jste vykročili. Vaše utrápené tělo bude jako moje, bude to tělo oslavené. Moje nanebevzetí vám oblažuje vaši velikost. Boží láska skrze mne ukazuje svou lásku k vám. Každý z vás je zrozen pro slávu. Kdy to bude, není důležité od okamžiku, kdy známe cíl - navždy s Ježíšem.

Modlitba:

Matko a Paní naše, ty nám ukazuješ cestu ke svatosti, vedeš naše kroky a stojíš při nás, abychom nikdy nesešli z cesty. Tak jako vládneš nahore v nebi nad zástupy andělů, kteří tě oslavují jako svou Kněžnu, nad šiky svatých, kteří se těší patřením na Tvou zářící krásu, tak panuj nad celým lidským rodem. Panuj nad naším rozumem, abychom hledali jen pravdu; nad naší vůlí, abychom konali jen dobro; nad naším srdcem, abychom milovali jedině a pouze to, co ty sama miluješ. Vyslyš laskavě zbožné vzdechy těch, kteří vědí, že Tvoje říše je říše milosrdenství, ve které je každá prosba vyslyšena, každá bolest utišena, každé neštěstí zmírněno, každá nemoc uzdravena. Vypros nám milost, aby každý, kdo Tě nyní ve všech částech oslavuje, mohl jednou v nebi požívat plné Tvé říše v blaženém patření na Tvého Syna, který s Otcem a Duchem svatým žije a vládne na věky věků. Amen

SVATÝ MAXMILIÁN KOLBE

SVÁTEK 14. 8.

Maxmiliánovo kněžské svěcení

Šest měsíců před koncem první světové války se Maxmilián dočkal vytouženého kněžského svěcení. Jednoho krásného dne, 28. dubna 1918, ležela na mramorové podlaze baziliky sv. Ondřeje della Valle řada kandidátů připravených přijmout svěcení. Maxmiliána vysvětil kardinál Pompilij a mladý muž během obřadu slíbil, že svůj život zasvětil službě Bohu jako kněz. Následujícího dne slavil svou první mši svatou v bazilice sv. Ondřeje delle Fratte.

Při pohledu na nevinnost a lásku vyzařující z Maxmiliánovy tváře ve chvíli, kdy poprvé pozvedal hostii, vyznávali jeho přátelé, že je skutečně duchovním člověkem. Jeden z nich dokonce zvolal: „Tohle je opravdový mladý světec!“

Ještě před těmito velkými životními událostmi však bratr Maxmilián složil jiný slib: ctít Pannu Marii a sloužit jí po celý zbytek svého života. O tom, jak to bude dělat, měl už jasnou představu.

Založení Rytířstva

Jednoho říjnového večera předcházejícího roku svolal Maxmilián šest svých nejbližších přátel z františkánské koleje a předložil jim plán na založení sdružení, nazvaného Rytířstvo Neposkvrněné. Na útržku papíru měl už také tužkou sepsaná pravidla. Sedm členů sdružení se mělo zasvětit, že budou svým příkladem a modlitbou získávat duše pro Pannu Marii. Na znamení svého závazku u sebe budou nosit zázračnou medailku.

V Římě získal roku 1915 doktorát z filozofie, ale zůstal zde až do roku 1919, kdy dosáhl také doktorátu z teologie. Měl teď více času na to, aby se věnoval vznikajícímu sdružení. Sepsal jeho stanovy i pravidla a předložil je generálnímu ministroví minoritů ke schválení. O požehnání pro Rytířstvo Neposkvrněné potom požádal také papeže Benedikta XV. a obdržel ho.

Z knihy: Maxmilián Kolbe

INSPIRACE K ČETBĚ

MAXMILIÁN KOLBE – SVĚTEC Z OSVĚTIMI

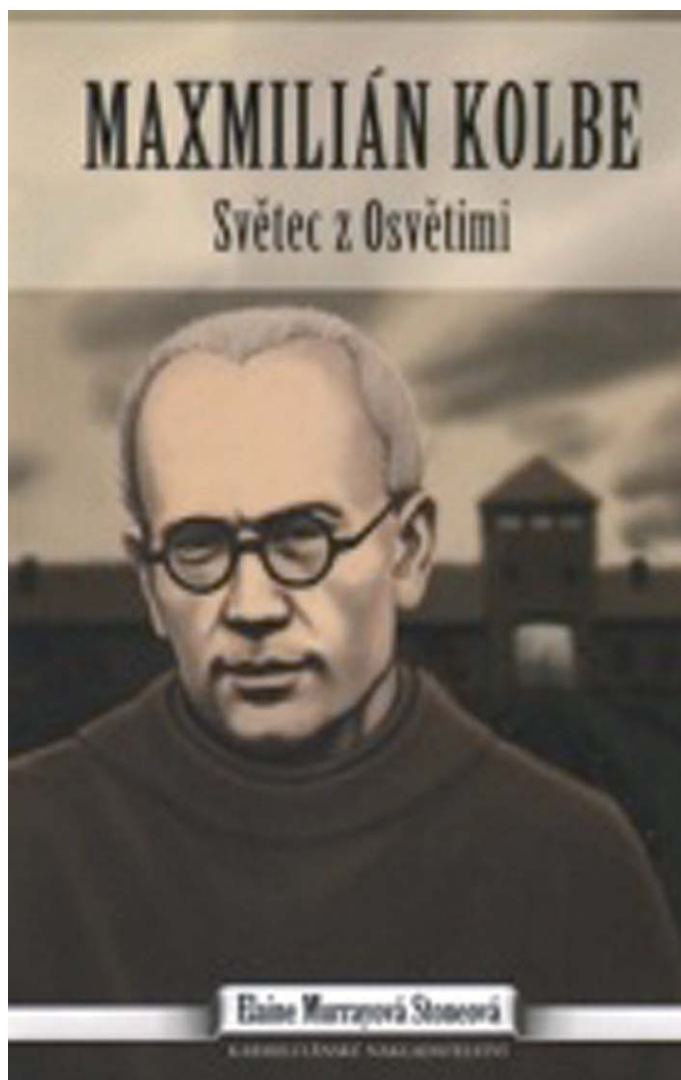
Autor: Elaine Murray Stone

Svatý Maxmilián Kolbe (1894-1941) byl katolický kněz a řeholník, zakladatel dvou klášterů a tiskáren v Polsku a Japonsku, misionář a nakonec i mučedník. V roce 1941 byl uvězněn v koncentračním táboře v Osvětimi. Když jiný vězeň uprchl a nacisté se pro výstrahu všem chystali k popravě nevinných, Kolbe obětoval svůj život namísto spoluvězně Františka Gajowniczka, jenž měl doma početnou rodinu. Zemřel po několika dnech v táborové hladomorně, kde se do posledního dechu ještě modlil a povzbuzoval ostatní odsouzené na smrt. Stal se tak svědkem Kristovy lásky a naděje, která prokazuje svou sílu i v těch nejhrůznějších podmínkách. Nicméně životní příběh tohoto Božího muže není pozoruhodný jen pro svůj hrdinský konec. Asi by takového činu vůbec nebyl schopen, kdyby nežil po celá léta svatost a statečnost všedního dne, s odevzdaností Kristu a s velkou láskou k Panně Marii.

Úryvek z knihy:

V nemocnici

S blížícím se parným létem byl P. Kolbe přidělen k jené z nejtěžších prací: měl řezat rákos rostoucí na březích neďaleké řeky. Dohled nad tímto úkolem byl svěřen Krotto-

vi, nejkrutějšímu z táborových dozorců. Když zjistil, že Kolbe je kněz, nařídil mu vykonávat nejtěžší práci a pak ho zbil za to, že ji dělá pomalu. O něco později zbil tento dozorce P. Kolbeho do bezvědomí. Když se kněz probudil, zjistil, že leží v táborové nemocnici. Zdejší lékař Rudolf Diem, sám Polák a vězeň, byl stavem minoritského řeholníka otřesen. Otec Kolbe se třásl v horečce a na hrudi cítil silnou bolest. Lékař zjistil, že kněz má zápal plic. Poznal v něm také člověka, který při několika předchozích návštěvách přenechal své místo v řadě lidem s vážnější nemocí.

Doktor Diem byl luterán a po předcích částečně Němec, jeho víra však byla hrůzami koncentračního tábora značně otřesena. Když jednou seděl vedle postele P. Kolbeho, zeptal se ho: „Po vši bídě, kterou tu prožíváte, a při pohledu na všechno to trápení a smrt, ještě pořád věříte v Boha?“

„Ano, věřím,“ odvětil mu nemocný kněz. „Vkládám veškerou svou víru v Pána a v jeho neposkvrněnou Matku. Všechno mé utrpení se nějakým způsobem promění v dobro.“ Když později probíhal proces svatořečení mučedníka P. Kolbeho, vydal o něm Diem toto svědectví: „S jistotou mohu prohlásit, že během čtyř let, která jsem strávil v Osvětimi, jsem se nikdy nesetkal s tak vytříbeným příkladem lásky k Bohu a k bližnímu.“

BLAHOPŘÁNÍ

V červenci slaví svátek i narozeniny kdekdo z naší farnosti, hodíte proto za hlavu všechny starosti. Ať vám vaši patroni z nebe dolů kynou, ať dny plné oslav v mírném tempu plynou. Od svatých – Prokopa, přes Cyrila s Metodějem až po Annu vám přejeme hojnost Božího požehnání.

Ať už svíčky na dortu v srpnu zhasínáte nebo kalendářní svátek zrovna prožíváte, přejeme vám náruč plnou zdraví, ať váš život s Boží láskou stále baví. Svatý Vavřínek ať hlídá teplo i chlad, každý z vás ať na světě je hrozně rád.

Fm

Z HISTORIE

KAM JSTE SE PODĚLY

...(na pokračování)

Moje vzpomínky na dětství a mládost

Místní Národní Výbor ustavil pro obec milici, která konala pravidelně strážní službu ve dne v noci, protože obcí projíždělo od Slovenska velmi mnoho vojska R.A., jakožto přes Vlárský průsmyk a tato milice jim na křižovatce na Mýtě dávala směr a potřebné informace. Pokud byl přejezd viaduktu zatarasen jeho vyhozením, jezdilo se silnicí přes ulici Lůčky pod železniční most.

Z vlastní iniciativy MNV zahajuje odklízovací práce u vyhozeného viaduktu a mostu silničního u Ruprechtů. Až po zahájení prací jsme byli voláni na velitelství R.A. pro pokyny zahajovacích prací a v záležitosti hospodářské a zásobovací. Ještě pořád jsme byli od okresu Uh. Brodu úplně odříznuti, protože oba železniční směry byly značně poškozeny, neschopny provozu. Zprávy o postupu úřadování jsme posílali zvláštním poslem do Val. Klobouk. Ani telefony a telegrafy nefungovaly, byly zničeny. Místní Národní Výbor se nejprve postaral, aby se postiženým bombardováním dostalo

pomoci a ihned zajištěn cement v Horním Srní a dřevo z místní pily a občasnou sousedskou výpomocí se provedly nejnnutnější opravy poškozených budov. Dne 7. května, 1945 se na odklízovací práce k mostu u Ruprechtů dostavilo 153 občanů s 28 páry potahů a dne 8. května zase 156 občanů a 18 potahů. Tyto práce se urychleně prováděly, aby mohla vojska postupovat za ustupující německou armádou, již nedali možnost, aby se soustředila k odporu. Od 5. května se každodenně zvláštním poslem posílaly zprávy do Val. Klobouk, pokud jsme nedostali zprávu od okresního národního výboru v Uh. Brodě, že se začíná normálně úřadovat. Následoval den 9. května, 1945, kdy se celým světem roznesla zpráva o toužebně očekávaném míru a kapitulaci Hitlerových vojsk.

Alois Lysák-Kovářův

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

ČERVENEC

Úmysl papeže:

Za úctu k lidskému životu.

Modleme se o respekt a ochranu lidského života ve všech jeho stádiích, aby byl uznáván jako dar od Boha.

Národní úmysl:

Za děti.

Modleme se, aby děti skrze prázdninové akce zakoušely Boží krásu a stále více se Bohu otvíraly.

SRPEN

Úmysl papeže:

Za evangelizaci ve městech.

Modleme se, abychom ve velkých městech, často poznamenaných anonymitou a osamělostí, našli nové způsoby hlásání evangelia a objevili tvůrčí cesty k budování společenství.

Národní úmysl:

Za celostátní setkání mládeže.

Modleme se, aby mladí lidé, kteří se účastní celostátního setkání mládeže v Ostravě, nově odevzdali svůj život do Božích rukou.

MŠE SV. V SIDONII

Červenec:

- 4. 7. Za rodiče Masařovy
- 11. 7. Za rodiče Gajdošíkovy a prarodiče Bartlovy
- 18. 7. Za rodiče Pekařovy
- 25. 7. Za rodiče Fojtíkovy a Breznické

MŠE SV. V SIDONII

Srpen

- 1. 8. Za Františka Švacha
- 8. 8. Za rodiče Milchovy
- 15. 8. Za rodiče Švarcovy
- 22. 8. Za Lubomíra Fojtíka
- 29. 8. Za rodiče Nitschneiderovy

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

- „Děvče, kolik je ti let?“
„Čtyři.“
„Ale vždyť jsi menší než můj deštník.“
„A kolik je vašemu deštníku let?“

- Povídá Evička mamince v hračkářství:
„Mami, já chci tu velkou pannu, co pořád zívá.“
„To nejde, to je přece slečna prodáváčka.“

- Křesťana ve starém Římě honí lev. Křesťan letí ulicemi, pak vyběhne ven branou a vběhne do lesa. Tam kličkuje mezi stromy. Nakonec je mu jasné, že neunikne. Lev ho dohání. A tak v zoufalství padne na kolena.
„Bože můj,“ úpěnlivě se modlí, „učiň z tohoto lva křesťana.“
V tu chvíli padne na kolena lev a modlí se: „Děkuji ti, Bože, za stravu, kterou teď budu z tvé milosti používat...“

- Z paluby luxusní osobní lodi je vidět křičícího a zoufale mávajícího vousatého muže na malém ostrůvku.
„Kdo to je?“ ptá se jeden cestující kapitána.
„Nemám tušení. Ale každý rok, když tudy proplouváme, takhle šílí.“

ÚMYSLY MŠÍ SV. NA MĚSÍC ČERVENEC 2026

1.	ST	7.30	Za + Josefa a Marii Lysákovy, + vnučku Emičku a Boží požehnání pro živou rodinu
2.	ČT	18.00	Za + Karla a Boženu Janáčovy, + Vincence a Marii Peškovy a Boží požehnání pro živou rodinu
3.	PÁ	7.30 18.00	Za nemocné z farnosti Za + Anežku a Aloise Mišákovy, + rodiče z obou stran, děti Anežku, Bohuslava, s prosbou o Boží ochranu pro živou rodinu
4.	SO	7.30	Za živé a + členy živého růžence
5.	NE	7.30 9.00 15.00	Za + Františku a Karla Novákovy, 2 + syny, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za 130 let založení sboru dobrovolných hasičů v Bylnici Za farníky
6.	PO	7.30	Za živou a + rodinu Bačovu, Dvořákovu, Durčíkovu, Pavelkovu, duše v očistci, za mír a pokoj na celém světě
7.	ÚT	18.00	Za živou a + rodinu Kaláčovu a Cíchovu
8.	ST	7.30	Na poděkování za všechny přijaté milosti pro rodinu Liškovu, Manišovu, Šebákovu, Esterákovu, Skálovu, duše v očistci a Boží požehnání pro rodinu
9.	ČT	18.00	Za + rodiče Emilii a Jaroslava Vaňkovy, + děti, rodiče Hořákovy a Boží ochranu pro celou živou rodinu
10.	PÁ	18.00	Za + rodiče Florešovy, + syny Antonína, Josefa, snachu Marii, zetě Ladislava a Boží požehnání pro živou rodinu
11.	SO	7.30	
12.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + Františku Janáčovou, + manžela, rodiče, sourozence, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Miroslava Bartošku, + rodiče Chromáčkovi, Bartoškovy, + snachu Alenu, Boží pomoc a ochranu pro živou rodinu Za farníky
13.	PO	15.00	Za + rodiče Vojtěšku a Petra Masařovy, jejich + rodiče, sourozence z obou stran, duše v očistci a Boží pomoc pro živou rodinu
14.	ÚT	18.00	Za + Josefa Měchuru, + rodiče, syna a Boží požehnání pro živou rodinu
15.	ST	7.30	Za + rodinu Novákovu, Jaškovu, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
16.	ČT	18.00	Za + rodiče Juřicovy, jejich + syna Pavla, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu
17.	PÁ	18.00	Za + Františka a Jarmilu Vilímkovy, jejich + dceru Jarmilu, Boží požehnání pro celou živou rodinu
18.	SO	7.30	Za rodiče Josefa a Marii Hamšíkovy, jejich + rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
19.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + manžela, + z rodiny Krůželovy, Běhuncíkovy, Novákovy, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Marii Papierníkovou (1.výročí), + manžela Ladislava, syna Ladislava, bratra Stanislava, rodiče z obou stran, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu Za farníky
20.	PO	7.30	
21.	ÚT	18.00	Za + Marii a Aloise Fraitovy, + rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu
22.	ST	7.30	
23.	ČT	18.00	Za + Karla Chromáčka, rodiče z obou stran, Boží pomoc a ochranu pro živou rodinu
24.	Pá	18.00	Za + Annu Beňovou, její + rodiče Kolínkovy, sestru Marii, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro celou živou rodinu
25.	SO	7.30	
26.	NE	7.30 9.00 15.00	Za + Vladislava Kvasnicu, + rodiče, prarodiče Kvasnicovy, Bělejovy, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za + Aloise Vaculíka, + manželku, zetě, rodiče z obou stran Za farníky, živé a + Anny z farnosti
27.	PO	7.30	
28.	ÚT	18.00	Za + rodiče Krajíčkovy, + syna, zetě, prarodiče z obou stran, dar zdraví, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
29.	ST	7.30	
30.	ČT	18.00	Za + Jaroslavu Šenkeříkovou, + rodiče Lysákovy a Boží požehnání pro živou rodinu
31.	Pá	18.00	Za + rodiče Juřicovy, Macků, + sestru, švagra a duše v očistci

ÚMYSLY MŠÍ SV. NA MĚSÍC SRPEN 2026

1.	SO	7.30	Za živé a + členy živého růžence
2.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + rodiče Miklasovy, + syny, zetě a Boží požehnání pro živou rodinu Za + manžela Josefa Lysáčka, syna Václava, vnučku Terezku, dvoje + rodiče, jejich + děti, s prosbou o dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu Za farníky
3.	PO	7.30	
4.	ÚT	18.00	Za + Jarmilu Bařinkovou (1.výročí), + manžela Jaroslava, na poděkování Pánu Bohu za dožití 50 let syna Jaroslava, s prosbou o Boží požehnání a ochranu Panny Marie do dalších let pro celou živou rodinu
5.	ST	7.30	Na poděkování za všechny přijaté milosti pro rodinu Liškovu, Manišovu, Šebákovu, Esteřákovu, Skálovu, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu
6.	ČT	18.00	Za + rodiče Kolínkovy a Fojtíkovy, + z rodiny Struhařovy, Novákovy, Antonína Krajču a Boží požehnání pro živou rodinu
7.	PÁ	18.00	Za mír a pokoj na celém světě
8.	SO	7.30	
9.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + Josefa a Marii Švachovy, s prosbou o dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu Švachovu, Lopes, Hradilovu, Markovu a Zvoničkovu Za + Štěpánku a Vojtěcha Holčákovy, Miloslava Hermana a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
10.	PO	7.30	
11.	ÚT	18.00	Za + Františka Kostku, jeho + rodiče, sourozence, duše v očistci a Boží pomoc pro živou rodinu
12.	ST	7.30	Za + Marii Belhovou, + rodiče Belhovy, sourozence a duše v očistci
13.	ČT	16.00	Na poděkování za 90 let života pana Vladislava
14.	PÁ	18.00	Za + dceru Ivanku, + rodiče Kostkovy, Sívkovy a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
15.	SO	7.30 9.00	Za farníky
16.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + rodiče Fojtíkovy, + děti, zetě, snachy, vnuky a duše v očistci Za + rodiče Stuchlíkovy, jejich + děti a ochranu Panny Marie Za farníky
17.	PO	7.30	Na poděkování za dar života, za kmotřence, s prosbou o dary Ducha Svatého, dar víry, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
18.	ÚT	18.00	Za + rodiče Kročilovy, Divošovy a Boží požehnání pro živou rodinu
19.	ST	7.30	Za + Marii a Josefa Šantovy a jejich + rodiče
20.	ČT	18.00	Za + rodiče Jelínkovy, + děti, duše v očistci a Boží pomoc pro živou rodinu
21.	PÁ	18.00	Za + Josefa Beňo, + rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
22.	SO	7.30	Za + otce Marka Martišku MIC, otce Stanislava a otce Vladislava
23.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + rodiče Suré, Karafiátovy, + z rodiny Novákovy, duše v očistci a Boží ochranu pro živou rodinu Za + manžela Pavla Floreše, jeho + matku Františku Florešovou, rodiče Václava a Annu Andryškovy, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
24.	PO	7.30	Za + Věru a Aloise Naňákovy, duše v očistci, s prosbou o dary Ducha Svatého, dar víry, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
25.	ÚT	18.00	Za + rodiče Ludmilu a Františka Surovcovy, + rodiče z obou stran, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
26.	ST	7.30	
27.	ČT	18.00	Za + Ludmilu Macháčovou, + rodiče z obou stran a Boží ochranu pro živou rodinu
28.	PÁ	18.00	Za + rodiče Annu a Františka Ptáckovy, jejich + syna Rostislava, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro celou živou rodinu
29.	SO	7.30	
30.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + Zdeňku a Miroslava Dostálov, + rodiče, sourozence a duše v očistci Za + manžela a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
31.	Po	7.30	

● Farní měsíčník vydává římskokatolická farnost v Brumově-Bylnici, PSČ 763 31, tel.: 577 330 326. ● Neprodejné.
● Náklad 700 výtisků. ● Uzávěrka do 10. každého měsíce. ● Za redakci Petra Rajová, e-mail: rajova.p@centrum.cz
● Grafická příprava: PHM studio